

Octavian VOICU

Vara

părul mătușei Andronăchioaia
are pere cu droaia
și de căldură
îți cad și în gură
mălăiețe
și dincoace
și dincolo de ostrețe!
dar oile nu stau
să-ți umpli sânu'
se duc la Toma-n fasole
și vine căpcănu'
așa că o iei prin urzici
și păiămidă
și prin știriță
și nu zici
nimic din guriță!
Doamne, de-ar mai trece căldura
că s-a uscat băătăura
și pe Tăplăoaia
n-a mai dat de pe la Ispas ploaia
mama zice să nu adorm pe vreo
dâlmă
vreo curmătură
că intră șarpele în gură
că așa a intrat la unu'
de-a trebuit să-i puie ceaunu'
cu lapte fiert dedesupt
pană i-a ieșit dihania din buft!

S-a spart soarele...

s-a spart soarele-n oglindă
păpădia-i aburindă
a dat craiul dintr-o ghindă
s-a ascuns prințesa-n tindă
trei copii vin cu colindă

cariu-i și la noi în grindă
peste lac pitpalac
broscuțele tac
greierele-n frac
bunicuța bagă-n ac
astăzi mâncăm cozonac
și fasole de arac
Ionică
și-a lăsat chică
și Panică
trece o furnică
de câine nu mi-e frică
strigă Aurică
Maricica lui moș Mică
e peltică
acum lăsați-o să zică

Inedite

Zace ființa ta

Zace ființa ta de zicere
și în fiecare zi cere
și în fiecare clipă
genune și aripă
pune-i înainte pripoare
țarmuri odoare
sihăstrie de metanie
șiraguri de stele primite danie
de la un visător
încă dator
zace ființa ta zănatică
zace ființa ta zănatică și nu știi
de la ce năluca i-atât de zăbăuca

Una ție una mie

stă pe baltă împăratul
îngânat de-o coțofană
Calul Popi-n sânziene
bate aripa diafană
soarele o clipă dă
să măsoare zodia
un bondar monodia
ține pe sub papură
șipotul din ce răcoare curge
firul fermecat sufletul într-aripat
de nimic nu se mai doare
împăratu-n băătăură

a pus-o de saramură
împăratul din Francie
vine azi în ospeție
dintr-un ochi de baltă sare
ei chiar peștele cel mare
împărate cu tichie
pune-te pe veselie
una ție una mie

Scrisoarea mamei

era ca după potop
se urcase casa-n plop
oile erau pe-un dâmb
de la vale de Hociung
la Alecu prin salcâmi
strângeau gardul alți stăpâni
în grădina popii gârla
cum ar da scroafa cu sfârla
se-adâncea ducând la vale
câte le-ntâlnea în cale
rădăcini și coji strujani
rămase de peste ani
pe la primărie
a luat hârtie
pe la Butnaru
o luă coșaru
pe la Musulică
n-o rămas nimica
în sus pe la Balaban
a venit și-acum un an
pe la Pintilie
și M.A.T.-ui și tot prin magazie
când se umflă pârăul
atunci oamenii zic Răcătăul
mai peste ani nu-l știe de nume
nici o lume

Sus între cireși

Sus între cireși și pruni și nuci
pe cărarea aceasta cum o apuci
este Casa Domnului
și veșnicia omului
copile acolo e casa celor ce au fost
și ne-au ținut de adăpost
în neliniști și în război
ei totdeauna sunt cu noi
duceți o floare acolo sus
și nu gândiți că nu-s